

UNIVERSITÄTS-
BIBLIOTHEK
PADERBORN

Universitätsbibliothek Paderborn

Ephemeris Ecclesiastica Concionatorvm Hoc Est Considerationes Methodicæ Sev Veritates Practicæ

Ex Vita Domini Jesu, Sanctorumque Gestis In Singulos anni dies mira
facilitate & solertia distributæ ... ; Cum indicibus necessariis

Pars Æstiva - A Dominica SS. Trinitatis, ad Dominicam decimamquintam
post Pentecosten

Haineuve, Julien

Coloniæ Agrippinæ, 1665

Qui sibi palpat quod non longè erret, periculosiùs sæpe is errat quam qui
aberrat longius.

urn:nbn:de:hbz:466:1-44226

Quis ex vobis homo qui habet centum oves, & si perdidit unam ex illis, nonne dimittit nonaginta novem, &c.

VERITAS PRACTICA.

Qui sibi palpat quod non longè erret, periculosus sapè is erret quam qui aberrat longius.

RATIO EST, Quia periculosus ille erret, qui minus revertitur ad Pastorem quam qui revertitur.

Sed qui sibi palpat quod non longè erret, sapè ad Pastorem minus revertitur quam qui aberrat longius.

Ergo & is erret periculosus; quod sanè est diligenter cavendum cum gratia.

I. PUNCTUM.

UM sint multi & varii status ac gradus eorum qui se à Pastore suo, Christo Domino miserè subtrahunt; videndum est unicuique quoniam ex illis in gradu sit. Primi sunt illi qui per peccata vel affectus humanarum rerum vehementiores, tam acutè creaturis additisunt, ut unam sequantur concupiscentiam: Va filii desertores, dicit Dominus, ut faceretis consilium & non ex me; & ordiremini telam, & non per spiritum meum: ut adderetis peccatum super peccatum, & os meum non interrogastis.

Alii non ita fortè se suis sinunt cupiditatibus, ut gravius peccare vellent, sed quid in suo vitæ genere potissimum velit Deus, non multum curant: Hujusmodi Christo Domino nostro non servant, ait Apostolus, sed suo veniri: Sux item gloriæ, suæ rei domesticæ. Id est, hoc præcipue spectat & intendunt suis in quotidianis actibus; Servierunt creaturæ a potius quam Creatori.

Sunt alii denique, qui suis in externis & temporalibus negotiis Deū satis frequenter consulunt, & ad ejus ductū se suam, formant: sed in internis & spiritalibus, se solos audiunt; & sapè fit ut aliter ac Deo vitæ esset, vel plus vel minus faciunt. Quæ nolui, elegistis. Consiliū Dei spreverunt in semetipsos. Hic teipsum noce attentius; & quod monet Sapiens in vitæ tua tenta animam tuam. Ante totum Christo velut ovis pastoris regendū suis? An quid illo inconsulto aggredieris?

An quod ille de te tuisque statuit, ut sanctū colis & veneraris? An quid humanū est denique seu creatū, quod te ab illo vel tantillum dimoveat? Cave tibi palpes; vel quod illud sit leve, vel quod si erras non longè abriperis, non abis in viâ peccatorum, nec in vias ita pravas quæ ducant in interitum & perditionem. Nam præterquam quod talis in errore progressus fieri potest, ut semper longius ac longius à Pastore discedas, esto tamè, non tam longè progrediaris quam alii: non minus tamen distas à periculo: quin & sapè accidit, quod tibi modò est accuratius perpendendum, sapè inquam accidit, ut qui sibi palpat quod non longè erret, periculosus erret, quam qui aberrat longius. Ratio est manifesta; nam periisti, si non redieris. Hoc est enim perire, sic se junctum esse à Pastore, ut nunquam ei uniaris, qua illi debes unione congiungi, ut ab eo dirigaris, & movearis; sicque fiat ut nunquam pastoris vocè audias, sed tanquam pullus onagri se liberū natum putas. Sint alii velut prodigus in regione longinqua & remotiores à Patre quam tu fortè sis; si tamè redeant, nonne periculum sic evitant? Perierat & inventus est! At tu qui non procul quidè distas, distas tamen & non redis, certè tu unus vel maxime periclitaris, & omnino periisti si non omnino redis, quia sive multum sive parum discesseris; discessisse, periisse est. Va eis quoniam recesserunt à me; Filii subtrahitionis in perditionem, ait Apostolus, quali diceret, nemo se subtrahit quin se perdat, nemo est extra viam rectam quin sit in via lata & in via perditionis. Non est tamen desperata salus, quia non est desperatus reditus; in solo reditu spes salutis reposita. In desperato reditu desperata est salus. Et non redisti ad me? Quinquies repetitur in hoc uno capite. Et sapè alias, Non sunt reversi, Nihil crebrius in Prophetis. Nec tam videtur queri Deus quod à se discesserint, quam quod ad se non redierint. Et dixi, cum fecisset hæc omnia, ad me revertere, & non est reversa. Nunquid qui cadit non resurget, & qui aversus est non revertetur? quare erga aversus est populus iste a versione contentiosa? apprehenderunt mendacium, & noluerunt reverti. Quasi theceter, fingunt sibi aliquid quo se putant tutos & quo impediuntur à reditu, sed mentiuntur, & omnino peribunt nisi

Iob. 31

Luc. 15

Osea 7

Hebr. 10

Amos. 4

Ier. 3

Ibid. 8

bid. 48. redeant. Peristi popule chamos, quia comprehens
sunt filij tui & filia tua in captivitate. Nunquid
si tu cum istis comprehenderis, & cum istis pe-
nibis?

II. PUNCTUM.

SED qui sibi palpat quod non longè erret, sape
ad Pastorem minus revertitur, quam qui ab-
errat longius.

Nam vel ex hac sola cogitatione quod non
tam longè discesserit quàm alij, facile sibi per-
suadet non esse redeundum, aut se facile reditu-
rum quando volet; quod genus quoddam est
præsumptionis de quo graviter & verè inter ali-
os Tertullianus: *Præsumptio, in verecundia portio
est, inflat petiorem, despicit datorem: itaque dici-
pit nonnunquam. Ante enim quàm debeat, re-
promittit, quo semper is qui est præstaturus, offen-
ditur. Itemque alibi: qui præsumit minus vereetur,
minus præcavet, plus periclitatur. Timor funda-
mentum salutis est, præsumptio impedimentum tē-
moris.*

*l. de pæ-
nit.*

*l. de cul-
tu facm.*

Apoç. 3.

Luc. 18.

Matt. 21.

Coll. 4. v.

19.

Apoç. 3.

Atque hæc est ratio, ut alibi dictum est, cur
Dominus magis optet frigidum quàm tepidum:
quia cum utrique sit redeundum ab illo statu in
meliorem, facilius ille qui est frigidus revertetur
quàm tepidus; quia facilius agnoscat sui sta-
tus periculum, quod quidem periculum licet
pro eo tempore, quo uterque illorum in suo sta-
tu degit, sit majus in frigido quàm in tepido, ta-
men pro futuro consequenti majus est in tepido
quàm in frigido, quia is tandem resipiscit, non
alter. Sic glossa: *Non optat eum frigidum simpli-
citer, sed talem de quo spes major habeatur.* Talis
est autem frigidus præ tepido. Sic Publicanus à
Pharizæo exivit, ore Domini, justificatus; sic
meretrices præcedunt in regno Dei Judæos.
Quia videlicet illæ licet remotiores magis ta-
men moventur & redeunt. *Frequenter vidimus,
inquit Cassianus, de frigidis atque carnalibus,
id est de secularibus ac paganis ad spiritualem per-
venire fervorem; de tepidis æque animalibus o-
mnino non vidimus; Quia videlicet non sibi ti-
ment, non sibi putant sicut alii esse reverten-
dum. Quia dicit quod dives sum; & nescis quia tu
es miser & miserabilis! O triplicem & ro-
bustam in uno corde malitiam Es-
se miserum, & nescire, &
dicere quod sit
dives.*

III. PUNCTUM.

QUË sibi ergo palpat quod non longè erret, pericu-
l. sius sape errat quàm qui aberrat longius. Nā
licet non longè erret, errat tamen, & ab errore in
viam illi est redeundum; Revertere, revertere
Sunamitis. At non redibit quamdiu sibi palpat,
non redibit tam facile quàm qui se facile per-
cuntem videt, & qui dum vocantem pastorem
audit, sibi facile dictum putat quod avertit, & pe-
riculum videns evitat. Atque illa ipsa ratione
quā non redit ille qui non longè distat, revertitur
iste qui errat longius: nempe ille videns al-
ios remotiores, non sibi dictum applicat quod
errantibus dicitur ut redeant; sunt enim, inquit,
alii me remotiores quibus id magis chavit.
At vero iste remotior nihil habet. *Empie quod
contra dicat, nihil habet quo divinum rationum
detorqueat à se in alios. Ego sum, inquit, qui pec-
cavi, ego qui malum feci; Ac proinde alio reman-
ente in errore, hic revocatur & se suo Pastori
reddit. Vos qui aliquando eratis longè, facti estis
prope in Sanguine Christi. ISAIAS audet & dicit:
inventus sum à non querentibus me: palam ap-
parui iis qui me non interrogabant. Ad Israël au-
tem dicit: Tota die expandi manus meas ad popu-
lum non credentem, & contradicentem. Id est: si-
cut Gentes quæ ab ipso Deo remotiores erant
quàm Judæi, facilius tamen Christianam reli-
gionem susceperunt: ita ex Christianis si qui
forte sint moribus deteriores, saepe facilius cum
divina gratia resipiscunt, quàm minus depra-
vati qui se ab illa moveri non sinent. Multi ab
oriens & occidente veniunt, filij autem regni eji-
cientur.*

Cant. 6.

2. Reg. 24.

1. Par. 21.

Ephes. 1.

Rom. 10.

Matt. 3.

Dent. 10.

Eccl. 10.

Hæc

Hæc opportunè referri possent hæc Veritates Practicæ.

Nè dicas, sufficiens mihi sum.

In 1. parte, Feria 4. Heb. 3. post Epiphani. & aliis duabus precedentibus.

Qui se existimat stare, videat ne cadat.

In 4. parte, Feria 6 post Septuagesimam.

Melius est in via claudicare, quàm præter viam fortiter ambulare.

In 4. parte, Feria 4 post Sexagesimam.

Erranti in dubiis & non oranti, nulla est erroris excusatio.

In 2. parte, Feria 6. post Octavam Ascensionis Domini.

Verendum, ne quod tibi deest ad perfectionem, desit etiam ad salutem.

In 2. parte, Feria 2. Heb. 17.

Qui vel uni creaturæ nimis adheret, duo mala facit, de quibus ipse Creator,

Me dereliquerunt fontem aquæ vivæ, &c.

In 4. parte, Sabbato Hebdom. 18.

DE OVE A PASTORE QVÆSITA.

Nonne dimittit nonaginta novem in deserto, & vadit ad illam quæ perierat, donec inveniat eam?

VERITAS PRACTICA.

Quanta est Christi querentis animam cura, tanta est animæ Christum fugientis incuria.

SENSVS ET RATIO EST, Quia fugientis Christum animæ tanta esse apparet incuria & negligentia suæ salutis, quàm magna tùm & præsens videtur obligatio non fugiendi, nec negligenda salutis.

Sed quanta est Christi querentis animam cura, tam magna tùm & præsens videtur esse obligatio non fugiendi, nec negligenda salutis.

Ergo & tanta est ejus incuria & negligentia, qua profectò excitari debet cum gratia, conferendo talem incuriam cum tali cura.

beatitudo? Quis tali potè rubore tactus non se à fuga illa contineat, in quam se turpiter abiecit, quoties se à Christo suo vocatum, & inquisitum & attractum sentit?

Sic ergo est, sic perpendendum est, sic erubescendum est, quòd quanta est Christi querentis animam cura, tanta est anima Christum fugientis incuria, tanta recordia, tantum probum & dedecus. Quid enim est universum, quod infigorem & magis pudendam designet incuriam, nisi cum major adest obligatio curæ adhibendæ; cum id scilicet debitum exigit, cum facultas suppetit, cum facilitas & opportunitas obviant, cum omnia denique simul conspirant, ut quod incumbit negotium procuretur? Quid est, quod Jacob sic suos arguit: quare negligitis? *Gen. 42.* quod frumentum venundetur in Egypto, nisi quod tùm urgeret necessitas, cui sublevandæ facultas aderat, nec erat præsens occasio negligenda. Nonne sic Josue quibusdam delictibus Israelitis: *Jos. 18.* Usquequo marceitis ignavia? & non intratis ad possidendam terram quam Dominus Deus patrum vestrorum dedit vobis? Nampe illud erat tempus, quo erat terra possidenda vel perdenda. Sic pigrum Sapiens non alio carpit frequentius nomine, quàm quod illa potissimum otietur tempore, quò magis illi esset laborandum. Nonne sic ille malus & piger pronuntiatur servus, qui cum austerum se putaret habere Dominum, qui meteret ubi non seminarat non ei tamen acceptum, ut alii, duplicasset ta *Matt. 25.* lentum. Nonne sic denique Virgines, quæ *Ibid.* niente.

I. PUNCTUM.

UNUS est quidem divinæ bonitatis & sapientiæ, quæ in hac lucent parabola, finis & scopus, errantem à se animam revocare, sibi que reddere. Sed multa sunt & diversa media, quibus ad hunc finem utuntur; sic enim suavius agunt & fortius, quod est maxime proprium divinæ bonitatis & sapientiæ. Quod verò ex multis potentissimum esse solet, pudor & verecundia, nobis modò proponitur, tùm ex opposita nostri Pastoris cura manifestè apparet nostra incuria: quis enim non erubescat, qui se illi viderit oppositum & repugnantem, in cujus una similitudine nostra est